

ПАПЕРОВИК

Газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН»

**26 квітня
світ відзначив
чвертьстолітні
роковини Чорнобиль-
ської трагедії.**

Традиційно, з наближенням цієї дати, у ЗМІ різного рівня розгортаються дискусії, які так чи інакше зачіпають інтереси людей, постраждалих внаслідок однієї з наймасштабніших техногенних катастроф минулого століття. Цього року олії у вогонь «підлили» можливо-владці: Кабмін пропонує вилучити з ряду законів норми про конкретні обсяги пільг та механізми їхнього надання. Натомість, йдеться у законопроекті, поданому до Верховної Ради Кабміном, пільги чорнобильців мають залежати від рішень уряду, який ніяк не може залатати дірки у бюджеті.

Зокрема, пропонується у порядку і розмірах, визначених Кабінетом Міністрів:

- надання знижок на квартплату та комунальні послуги (для чорнобильців 1-ї та 2-ї категорій нині пільга становить 50% від вартості послуг);
- встановлення розміру стипендії для студентів, постраждалих від ЧАЕС (зараз 100% від розміру основної стипендії);
- визначення розміру виплат на дітей, народжених від батьків-чорнобильців 1-ї та 2-ї категорій (на сьогодні — 50% від мінімальної зарплати);
- встановлення розмірів одноразових компенсацій для ліквідаторів та додаткових пенсій для пенсіонерів-чорнобильців тощо.

Наразі законопроект розглядається профільним комітетом Верховної Ради. А чорнобильці потрохи мітин-

Із Чорнобилем у серці

гують: побоюються, що урядові поправки до чорнобильського закону зведуть їхні пільги нанівець.

Навряд чи такі реформи порадують й інших українців, постраждалих від наслідків аварії (за даними МНС, таких 3,5 мільйони). Особливо ж вони обурюють тих, хто брав безпосередню участь в ліквідації катастрофи, тих, хто втрачав здоров'я і ризикував життям у нерівній боротьбі з «мирним атомом». Здається, чиновники «забули», що за струнками стовпчиками їхніх цидулок ховаються реальні долі живих людей.

У нашому місті, віддаленому від Чорнобиля на якихось 80 кілометрів, напевно, простіше вказати кількість тих, хто «не постраждав». Багато малинчан брало участь у ліквідації наслідків аварії. Серед них і троє працівників ПАТ «Малинська паперова фабрика-ВАЙД

в АТП-11845. Одразу після аварії він брав участь в евакуації мешканців Прип'яті: возив їх від КПП «Дитятки» до Києва.

— Люди не знали, що насправді відбувається, — говорить Юрій Самійлович. — Вони були, як біженці: перелякани, майже без речей, лише з необхідними документами. Прип'ятчани сподівалися, що їх вивозять негайно, полишали квартири, машини, майно. Думали, виїжджають на кілька днів і от-от повернуться. Та не судилося...

Наступні два роки Юрій Самійлович возив до Чорнобиля працівників Іванківського ДБУ-39 та Малинського асфальтного заводу, які прокладали дорогу довкола реактора. Цей об'їзний шлях будували із «чистого», не забрудненого радіацією асфальту.

— Станція була обгороджена металевою сіткою по

ресихало горло, було відчуття здавленості у скронях, боліла голова. Мабуть, тому повсюди була безкоштовна бутильована вода, а ще нас безплатно годували. На жаль, багато кого з тих, хто їздив зі мною до Чорнобиля, вже немає серед живих. Помер і начальник ДБУ-39 Михайло Михайленко.

Хоча про небезпеку «мирного атома» на загал не повідомлялося, люди знали, що їх чатує біля реактора. І однаково їхали до Чорнобиля — хто за наказом, а хто заробити. Аби додатково стимулювати ліквідаторів, у зоні навіть діяли магазини, в яких за картками можна було придбати дефіцитні імпортні товари, причому, удвічі-втричі дешевше, ніж в інших містах.

— Від побаченого у Чорнобилі в мене коси сторчма ставали, — продовжує свою розповідь Юрій Гіренко. — Було таке враження, ніби буревій пройшов цими місцями. Безчинствували мародери, тягли все, що можна було збути. А потім продавали речі, від яких дозиметри аж дзвеніли...

— Всі співробітники ДБУ-39 отримали другу категорію, мені ж дали третю, бо коли її присвоювали, в Іванкові саме згорів архів. Треба було їхати до міністерства, добиватися. Не поїхав, — махнув рукою ліквідатор. — У перші роки після аварії ліквідатори мали чимало пільг, додаткові відпустки, пайки. Відтоді пільги лише «обрізають» і «мінімізують».

Нині, через 25 років після аварії, всі ми — і ліквідатори, і чорнобильці — сповна відчували на собі дію мирного атома. Він забирає здоров'я, домівки, життя... Він назавжди оселився у наших серцях — щоб пам'ятали і остерегались. Пам'ятали і жили. З Чорнобилем у серці...

Оксана ГОРДІН.

МАНН": Анатолій Костюченко (цех №5), Юрій Гіренко (транспортний цех) та Микола Омелянович (цех №6).

На той час, коли вибухнув реактор у Чорнобилі, Юрій Гіренко був водієм автобуса

периметру. Це велика територія — зо два гектари, — згадує ліквідатор. — О 6-й ранку ми виїздили з Малина, назад повернулися поночі. Постійно хотілося пити, пекло в роті, увесь час пе-

Сторінка класику

Шановні читачі! З метою збагатити «Паперовик» більш цікавим пропонуємо створити в газеті нову рубрику — «Сторінка класику». Сьогодні до вашої уваги пропонуємо широкоznаний твір видатного російського байкаря Івана Крилова в маловідомому українському перекладі Анатолія Присяжнюка.

Публікація присвячується Народному депутату України Миколі Миколайовичу Рудченку, який, не шкодуючи свого часу та душі, наполегливо закликає Генерального прокурора України виступити на захист інтересів працівників нашого підприємства. Правління товариства готове всіляко сприяти пану депутату в цій шляхетній справі, але неабияк стурбоване тим, що, незважаючи на активну допомогу представників прокуратури та державних інспекторів з праці, Микола Миколайович не може знайти хоча б одного з тих скривджених, які в невідомий час у невідомому місці, але водночас масово і неодноразово, зверталися до нього зі скаргами.

СЛОН І МОСЬКА

І. А. Крилов
Переклад з російської
А. А. Присяжнюка

*По вулицях Слона водили,
Як видно, напоказ —
Відомо, що Слони за дивовижу в нас, —
Тож за Слоном юрби роззяв ходили.
Де не взялась, назустріч Моська їм.
Побачила Слона, та й нум його лякати,
На нього рватися й брехати;
Гець! так і лізе в бійку з ним.
«Сусідко, годі вже ганьбитись, —
Говорить Шавка їй, — тобі з Слоном возитись?
Дивись, ти вже хрипиш, а він і вухом не веде,
Іде
І брехоту твого ніяк не помічає».
«Ет!, — Моська їй відповідає, —*

*Мені оце-то й духу піддає,
Що я без бійки й ляку, —
Попасти можу у великі забійки.
Нехай говорять же собаки:
«Ач! Моська, сильна ж бо вона,
Раз гавка на Слона!»*

Нагадую читачам, що, зважаючи на час написання байки (1808 рік), Іван Андрійович Крилов не міг натякати на жодного з наших сучасників.

Вячеслав ПОКОТИЛО.

28 квітня — Міжнародний день охорони праці

Напередодні Міжнародного дня охорони праці у товаристві закінчилися розширені навчання персоналу, які розпочалися ще в лютому.

Відповідно до наказу голови правління «Про навчання і перевірку знань з питань охорони праці» двадцятьох співробітників ПАТ, які керують департаментами, центрами, очолюють підрозділи, вивчали законодавство та правила безпечної праці. Такі навчання посадових осіб, діяльність яких пов'язана з організацією без-

печного ведення робіт, йдеться у законі «Про охорону праці», мають проводитися раз на три роки. Разом із працівниками фабрики вчилися і співробітники сусідніх підприємств: ДП «ВМІФ», ПрАТ «Делівер Раббер Україна», та ТОВ «Маспап».

У програмі курсу було студіювання загальних нормативних актів галузі, вивчення Правил будівництва і безпечної експлуатації вантажопідіймальних кранів, посудин, що працюють під тиском, ліфтів, котлів, трубопроводів пари та гарячої води, безпечної експлуатації

Відбулися навчання

електроустановок споживачів та Правил безпеки газопостачання України. З кожного виду правил слухачі складали іспит.

— Навчання проводили викладачі Житомирського учбового комбінату ОДА, — говорить начальник відділу охорони праці Галина Фальківська. — Це висококваліфіковані спеціалісти з великим практичним досвідом і ґрунтовними теоретичними знаннями: Михайло Михайлович Гавриловський, Віктор Миколайович Талалаєв, Сергій Леонідович Латкін та Олег Олександрович Мельников. Слухачі були задоволені їхнім професіоналізмом і доступністю викладу. На іспити приїздили директор учбового комбінату Олександр Віталійович Біденко та заступник начальника Держгірпромнагляду в Житомирській області Олексій Володимирович Карплюк. Вони визначили високий рівень технічної грамотності наших спеціалістів.

За словами Галини Ма-

р'янівни, щогорічні навчання, на відміну попередніх, були більш глобальними, адже у лютому фахівцями відділу охорони праці та керівниками підрозділів було організовано ще й 30-годинні лекторії для працівників цих підрозділів. Головним завданням такої роботи стала профілактика виробничого травматизму. Окрім того, на підприємстві діють постійні комісії з охорони праці, тож незабаром іспити на знання вимог охорони праці, безпечної керування роботами підвищеної небезпеки складатимуть й інші керівники, майстри, інженерно-технічні працівники та конструктори.

— Напередодні Міжнародного дня охорони праці від імені працівників нашого відділу я вітаю всіх співробітників товариства із цим святом, — сказала Галина Мар'янівна. — Бажаю вам міцного здоров'я, благополуччя і жодних травм!

Вікторія ЛІСОВА.

На паперовій — півжиття

У редакції пролунав телефонний дзвінок: — Алло! Вам цікаво дізнатися про історію фабрики? — промовив голос зі слухавки. — Тоді приходьте, мені е що задати...

А за кілька днів відбулася зустріч із телефонним співрозмовником. У двокімнатній «хрущівці» однієї з фабричних двоповерхівок на гостей із газети чекав 87-літній Михайло Львович Степанов. Він пройшов нелегкий життєвий шлях, а на фабриці пропрацював більше чотирьох десятиліть — тож чоловікові дійсно є про що розказати.

Михайло Львович родом із Росії, його дитинство і юність промайнули у невеликому містечку Сяєстрой під Ленінградом. Туди, у 30-х роках, на будівництво целюлозно-паперового комбінату переїхали із Казані його батьки. Отримавши шкільний атестат, юнак вирішив торувати батькову стежку — вступив до ремісничого училища, в якому готували монтажників обладнання для паперової промисловості.

Відучився — аж почалася війна. Тож довелося освоювати іншу науку — військову. Закінчивши в евакуації, у Солікамську, артучилище, Михайло потрапив на фронт. Разом із колишніми однокашниками він брав участь в обороні Москви, відвойовував у фашистів Білорусь, Польщу, двічі був поранений. Після війни служив у контррозвідці Північної групи військ у Кракові, охороняв Краківський музей живопису. Був нагороджений орденом «Червоної зірки», орденом «Великої Вітчизняної війни I ступеня», медалями «За відвагу», «За бойові заслуги» та ін.

— На малинській паперовій я з 1954 року, — говорить Михайло Львович. — Приїхав сюди з Ленінграда як бригадир-монтажник від Першого ленінградського монтажного управління «Со-

юзпромбуммонтаж». Та не один — із сім'єю: дружиною і двома доньками, чотирьох і шести років, — згадує ветеран. — На вокзалі нас зустрів комендант гуртожитку і повів до начальника управління капітального будівництва Миколи Недашківського. Управління тоді знаходилося в приміщенні школи для робітничої молоді. Микола Гаврилович завів мене до свого кабінету і сказав: «Ось один диван — для дітей, другий — для тебе». А наступного дня ми з ним пішли до директора і розповіли про проблему із житлом. Неманіхін викликав до себе начальника житлового фонду і сказав: «Щоб назавтра знайшов для Степанова квартиру!», а той знизує плечима: «Де ж її взяти — квартиру?».

Тоді Володимир Миколайович строго глянув на нього і мовив: «Свою віддай!».

Звісно, начальник той образився, але наступного дня квартира знайшлася — трикімнатна.

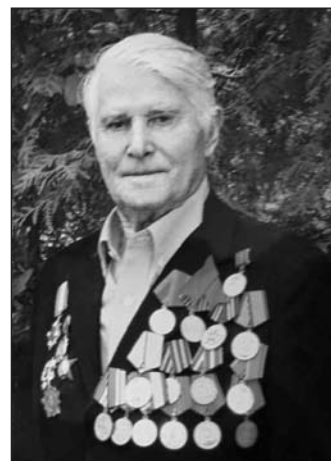
Однак у 1956 році «Союзпромбуммонтаж» відрядив

— А потім управління і трест побудували нові п'ятиповерхівки, наші монтажники отримали там квартири. Я стояв у черзі на трикімнатну, але на той час ми з дружиною лишилися удвох (доньки вчилися у Ленінграді), тож не могли претендувати на таку площу. Тому отримали цю, з двох кімнат.

Коли у 1954 році бригада ленінградських монтажників приїхала на фабрику, тут все було по-інакшому, ніж пам'ятають сучасники. Найважливішою продукцією вважали цигарковий папір, хоча вже тоді випускався конденсаторний. Але він отримав статус головного дещо пізніше — після реконструкції. Михайло Львович пригадує:

— Діяло сім папероробних машин. Вони були маленькі, не такі, як тепер. А папір робили із ганчір'я, тоді його великими партіями звозили з усього Союзу. Жінки сортували це ганчір'я, а спеціальні машини рубали його на маленькі клаптики. Потім ганчірки варилися у здоровенних чорних котлах (кажуть, вони збереглися дотепер). По тому ганчір'я хлорувалося і потрапляло на роли, які розмелювали вариво в однорідну суспензію — таку собі білу ганчіркову масу. Далі вона йшла на машину, проходячи сітковий стіл, пресову та сушильну частину, і вже потім, ставши папером, намотувалася на накаті. Ось так тоді виготовляли папір.

— Наша бригада демонтувала старе обладнання, — продовжує Степанов. — Тоді ж зводили нові приміщення цехів, у них ми встановлювали великі, потужні машини, які виробляли ще більше па-

перу. А ще бригада брала безпосередню участь у будівництві греблі на річці Ірша.

Багато з того, що зводилося бригадою Михайла Львовича, є і понині. А гребля, до якої монтажники доклали стільки праці, стала візитівкою Малина, мальовничою місциною, де неодмінно хоча б на мить зупиняється кожен, хто проходить повз неї.

1982 року Михайлу Львовичу зробили операцію і дали другу, «неробочу», групу інвалідності. Та Степанов не міг так просто сидіти вдома, тому пішов до тодішнього директора Юрія Миколайовича Приходька і попросився на роботу. Той не одразу, але, зрештою, погодився. Доручив монтажнику облаштувати футбольний стадіон, встановлювати вишки для освітлення, впорядковувати поле. Тож остаточно на пенсію Михайло Степанов вийшов у 1986.

Цьогорічна весна — 25-а із тих, які стрічає Михайло Львович на заслуженому відпочинку. Тепер у нього інші клопоти, проте пенсіонера цікавить, чим живе рідне підприємство і сьогодні. Із нетерпінням він очікує на традиційну вже зустріч ветеранів, яку щорічно до 9 Травня влаштовує ПАТ «Малинська паперова фабрика-ВАЙД-МАНН», хочеться побачити колишніх колег, ветеранів, зібратися разом за святковим столом і згадувати, згадувати...

Оксана ГОРДІН.

Бригада монтажників, 1970 рік

мене на інший об'єкт. Та за три роки моя сім'я знову, і тепер уже назавжди, повернулася до Малина. І уявіть, — посміхається чоловік, — нас поселили у цю ж саму квартиру.

АНАТОЛІЙ ГРИЦЕНКО: «Інтегруватися треба туди, де вищі життєві стандарти...»

Минулого четверга підприємство відвідав Народний депутат України, голова парламентського комітету з питань національної безпеки і оборони, экс-міністр оборони Анатолій Гриценко.

Під час свого візиту він ознайомився з виробництвом, а також зустрівся з працівниками товариства.

Обговорювали новий проект антикорупційного закону, пенсійну та земельну реформи тощо.

Анатолій Степанович розказав присутнім про власне бачення того, якою має бути пенсійна реформа.

На його думку, на розмір пенсійних виплат повинні впливати три чинники: розмір зарплати, стаж роботи та особливі умови праці. Унормувавши за цими параметрами виплати, увівши обмеження на розмір максимальної пенсії, можна досягти вагомих результатів.

І навів порівняння: у Радянському Союзі мінімальна пенсія становила 70 рублів, максимальна — 500 рублів

— була лише у секретаря ЦК. Нині ж максимальна пенсія у 75 (!) разів перевищує розмір мінімальної. Тож реформу слід спрямувати не на те, щоб збільшити пенсійний вік, а на те, аби ліквідувати прірву між злиденними і надбагатими.

— Реформа — це не завжди погано і боляче, — сказав він. — Однак, плануючи такі глобальні перетворення, треба націлюватися не на швидкий і короткочасний результат (як-то економія 1,8 млрд гривень за цей рік), а планувати на кілька десятиліть уперед, як, наприклад, роблять Сполучені Штати Америки і увесь цивілізований світ.

Крім того, Анатолій Гриценко поділився своїми думками про міжнародне майбутнє України. Мова йшла про Митний союз з Ро-

сією та іншими пострадянськими країнами (один аспект) та інтеграцію в Євросоюз (інший аспект). На думку депутата, Росія створює Митний союз, аби відновити свій статус «наддержави», в Україні ж інші пріоритети: ми маємо інтегруватися туди, де вищі життєві стандарти.

— Можновладці свій вибір зробили, — сказав Анатолій Гриценко. — Подивіться, де вони лікуються, де судяться, в банки яких країн вкладають свої мільйони, де вчать своїх дітей і де відпочивають. Не в Мінську чи в Астані, а в Західній Європі та США. Тож час зробити свій вибір і простим українцям: іти туди, куди тягнуть «за вуха», чи туди, куди шикуються черга...

Юрій ЗВЕНИГОРА.

Sprechen Sie Deutsch?

Вже кілька років поспіль для працівників підприємства діють курси з вивчення англійської мови. Навчання фахівців відбувається коштом товариства, адже англійська для нас — засіб ділового спілкування, це мова контрактів, переговорів, телефонних перемовин із закордонними партнерами.

На початку квітня працівники товариства почали вивчати ще одну іноземну мову, яка стрімко завойовує позиції у виробничій сфері світу бізнесу, — німецьку.

За словами менеджера зі зв'язків з громадськістю та пресою Лариси Волинець, всі члени «німецької» групи добре знають англійську мову, тому викладач розробив для них пришвидшений курс вивчення німецької. Хоча від початку навчань не минуло й місяця, курсанти вже рахують до ста та складають діалоги у теперішньому часі. Найважче, вважає Лариса Володимирівна, — це артиклі, які відмінюються за чотирма відмінками і трьома родами.

Зважаючи на такі успіхи наших поліглотів, можна лише здогадуватися, яка іноземна підкориться їм наступною. Може, китайська?

Салям Алейкум!

Нещодавно наше підприємство відвідав комерційний директор узбецького НВО «Азіяелектроенергія» Кудрат Хошинов.

Це перший візит представників цього підприємства в Малин. За словами Кудрата Хошинова, їхнє науково-виробниче об'єднання спеціалізується на виробництві висковольтного і низьковольтного електротехнічного устаткування та масляних трансформаторів. Нині в НВО «Азіяелектроенергія» працює 200 людей, проте найближчим часом ця цифра зросте до 500 працівників. Продукція підприємства користується попитом здебільшого на внутрішньому ринку та в Туркменістані, Ірані й Китаї.

Підприємство ще досить молоде — засноване 2002 року, але має далекоглядні плани з розширення бізнесу та завоювання нових ринків збуту, тому зацікавлене у співпраці з визнаними виробниками паперу для своєї продукції.

Про ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» Кудрат дізнався з Інтернету і, не гаючи часу, одразу ж вирушив у дорогу. Тут він замовив 1 тону кабельного паперу для випробувань і домовився з менеджером із продажу та маркетингу Вадимом Богачевським про умови подальшої співпраці.

У перспективі узбеки планують щоквартально замовляти вагон трансформаторного паперу і картону.

«ПАПЕРОВИК» — газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА—ВАЙДМАНН». Засновник і видавець — ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА—ВАЙДМАНН».

Свідоцтво про реєстрацію серії ЖТ №94/471ПР від 17.02.2011. Адреса видавця та редакції: 11602, м. Малин, вул. Приходька, 66. Телефон: 6-72-69, 6-72-22. E-mail: info.wmpm@wicor.com Газету набрано і зверстано у редакційному комп'ютерному центрі. Надруковано в Малинській районній друкарні, м. Малин, вул. Кримського, 7. Виходить не рідше одного разу на місяць. Розповсюджується безкоштовно. Наклад 2000 екземплярів.

Редактор ГОРДІН О. І.

Матеріали, надруковані в газеті «ПАПЕРОВИК», є власністю видавця і не можуть бути відтворені в будь-якій формі без його письмового дозволу.

Відповідальність за достовірність публікацій несуть автори. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилення на газету — обов'язкове.

©«ПАПЕРОВИК».